

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 140. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592789024/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

hvor nær jeg end er ved det, for mig som en Drøm, som et Besøg paa en Ø udenfor Jorderig.

Jeg kan ikke tænke derpaa og ret forstaae, at det er mig, der virkelig har oplevet det. Der siges af Lærde om Solen, at den til visse Tider drager eller suger et vist fint Stof fra Universet til sig og dermed fornyer sig selv og frembringer de store Flammer, der kaldes *Aurora borealis*. Saadan som hiot Stof, naar det bliver draget, maa haste mod Solcentret, saadan suges al min Tanke af Erindringen henimod hint Øieblik og forgaar deri med et stærkt lysende Blink, hvori der er Svimlen og Sindsforvirring; thi jeg veed, at jeg har oplevet det, og jeg tvivler derom, fordi det ikke er, og jeg griber efter det for at holde det fast som en Virkelighed, og saa er det borte, indtil Erindringen paany kommer til Ro og ad sin egen Vei reconstruerer det og suger Tanken til sig igjen.

Talte vi længe eller kort sammen? Jeg veed det ikke. Tydelig husker jeg kun, at hun sagde: »De maa komme og besøge os. Der er en Veninde af Dem, som har hørt, at De er i Rom, og ofte har spurgt efter Dem.»

»En Veninde af mig? Men hvem kan det være?»

»Ja, kom nu og se selv.»

»Men hvor boer De, naadige Frue?»

»Her, i dette Hus, lige underneden!»

Jeg lod mig ganske vist ikke vente længe, og da jeg blev ført ind: Baronesse Paulus Værelse saae jeg ved hendes Side: Comtesse Felicia.

»De er velkommen, meget velkommen!» raabte Comtesse, »og tildeels, veed De hvorfor? Fordi jeg er grumme nysgerrig. Jeg hørte, De skulde være i Rom, og saa sagde jeg strax til vor egen søde Baronesse, at der var et Memeske, paa hvem hun maatte anvende sin Magnetmagt, og seer De, De er øieblikkelig trukken til! Nu er De her, og var saa god, nu at fortælle: Hvordan gik det Grev Fritz paa hans Udenlandsreise? Hvad kom der i Veien med ham? Veed De, at han kommer hertil? Er det aftalt, at De skal træffe ham her? De maa ogsaa fortælle Generalinden ... jeg skal præsentere Dem ... Og sig mig saa allerførst, hvordan man skal titulere Dem? Hvad er De? Er

De Cavaliere? De veed, her i Rom er Enhver, som ikke er noget Andet, Cavaliere? Er De altsaa Cavaliere?»

»Naadige Froken, naar De spørger mig paa Dansk, saa svarer jeg, som sandt er, at jeg er dansk Godseier.»

»Godseier?» sagde hun, idet hun med et spørgende Udtryk saae over paa Baronessen, og saa spørgende og tvivlende var dette Udtryk, at det vilde have været fornærmeligt, hvis det ikke tillige havde været saa jovialt, eller hvis Comtesse Felicia ikke havde været en Personlighed, der for at tilveiebringe Morskab gjerne betalte sin Andel.

»Ja,« sagde Hun smilende og med et lille Nik.

»De siger Ja, søde Barn; men hvor kan De sige Ja?»

»Dels fordi vi jo hørte det blive sagt, dels fordi jeg veed det. Jeg hørte allerede som Barn . . . .«

»Som Barn? Men, Du Fredsens Gud, De har jo aldrig sagt et Ord til mig om, at De kjendte den Herre eller huskede ham! Det var *min* Ven, *min* gamle Bekjendt, der skulde gjøres Anstalt for at fange! – jo, jeg er ordenlig bleven . . . .«

»Hvad er De bleven?» spurgte Hun med et saa kjærtegnende Skjælmeri i Tonen og Blikket, at Comtesse Felicia lystig udbrød: »Holdt for Nar, Barn! Jeg kan jo gjerne tilstaae det; men tilstaa nu, hvorfor taug De?»

Hun svarede smilende: »Det var jo tidsnok at sige det, naar det oplystes, at 'den Herre' huskede at have seet mig som Barn.»

»Um!« sagde Comtesse Felicia og havde vistnok Møie med at tilbageholde det Samme, som jeg tænkte: Som om der kunde være Tvivl om det! – Men i samme Øieblik vendte hun sig igjen livlig til mig: »Ja, det var maaskee ikke ganske rigtigt af mig at tvivle om, at De er Godseier; men jeg troede, at De reiste med Grev Fritz som en Art . . . . .«

»Hovmester, vil Comtesse sige?»

»Ikke just det; men vi vidste aldrig, hvordan det hang sammen; men det er nu det Samme. De er altsaa Godseier. Hvordan skal vi saa kalde dem? Paa Svensk: Brukspatron – det er et snurrligt Navn til saadan en ung Patron; men det er et godt Navn, meget solidt og agtværdigt. Paa Tydsk: Gutsbesitzer, Rittergutsbesitzer. Ogsaa et meget godt Navn. Men det er, ligesom De fik en Allongeparyk paa ved de Navne. Hvad hedder det paa Fransk? *Propriétaire*. Nei, det gaer ikke